

UTEHA

„Što bi narod rekao... On je narkoman.“

Usledio je grohotni smeh koji je pratilo nežno pucketanje drva koja su gorela u centru našeg kruga.

„Dodaj spravu“, rekao sam sa kiselim osmehom.

Krntija mi je dodao staklenu flašicu koka kole. Umesto čepa, imala je mali kazan i on je bio pun crvenih hedova. Na dnu flaše nalazilo se crevo. Crevo je prizivalo. Krntija je upalio šibicu i prineo je kazančiću. Povukao sam dim, koji se spuštao ka dnu flaše ne bi li prošao kroz hladnu vodu, a zatim i kroz moja usta. Kada se smestio u mojim plućima, prouzrokovao je seriju ćelijskih reakcija. Nastavio je da lumpuje po krvi, jetri, bubrezima i masnom tkivu.

Njegovo ime bilo je Tuhoc. Njegov jedini zadatak je bio da poremeti moj organizam, a naposletku, i moju svest. Šireći svoje ljude (koje sam uvukao posle njega) mojim venama, polako je zavladao mojom unutrašnjošću. Srcu je naređeno da kuca brže. Pljuvačnim žlezdama da prestanu sa radom. Želudac su tukli tako jako da me je molio da mu pomognem... Tuhoc i njegova armija pobunjenika me je porazila. Naterala je moje oči da vide stvari kojih nema.

„Zar to nije ono što si želeo?“

Posmatrao sam vatru, i video razne poruke koje je univerzum pokušavao da mi saopšti. Nijedna od njih nije davala odgovor na Krntijino pitanje. Stavio sam ruku u vatru i osetio toplinu. Kada sam je izvadio, ona se dimila.

ZAPREMINA KUPEA

Majkl je poslednjih osam godina proveo lutajući francuskim podzemljem. Sve to vreme on je pokušavao da shvati sopstveno postojanje. Kako to da je umro, a eto, opet živi?

Od kada je promenio svoju životnu formu, prošle su preko tri hiljade zora. Večeras je prvi put pomislio:

divna je noć!

Odlučio je da stavi svog biološkog stvaraoca na probu. Uprkos dogovoru da Gare de Strasbourg bude mesto njihovog sastajanja, on je u voz ušao na maloj stanici pred Bazelom. Znao je da ga otac neće prepoznati, te je ušao u njegov kupe. Želeo je da osluškuje njegove misli.

Zaista mi je drago što te vidim.

Ne, ne zanima me kako si putovao.

Zanima me da li si se promenio.

Majka?

Dobro je.

*Nakon što sam rasporio njenu utrobu, shvatila je da to nije kraj.
Napustila je ono napaćeno telo, i sve okove koje su je vezivali za materijalan svet.*

Novosti?

Otišla je na sever, i pridružila se porodici Aurora borealis. Srećna je.

I može se reći da je tvoja žena mrtva, ali moja majka nije.

Gospodin Majers najedanput oseti jezu, i posta jako nemiran. Pokušao je da se sakrije u klozetu, ali to mu nije uspelo. Majkl je bio tamo. On je bio voda kojom se njegov otac zapljuskivao. Bio je krivina u kojoj se voz nalazio. Bio je očeva ravnoteža. On je i ranije bio tu. Bio je očevo osećaj usamljenosti u Rimu, čovek bez ruke u Veneciji, luksuz u hotelu u Milanu. On je bio jedan od onih pijanih Grka među kojima je gospodin Majers usnuo te večeri.

Poslednje obličje kojim je Majkl tada manipulisao bio je ciganin koji je svirao gitaru na obali Sene. Svirao je predivnu pesmu. Povremeno se kroz nju provlačila misao:

Divna je noć, divna je...

POSLEDNJA VOLJA

Standardna procedura kod ovakvih slučajeva zahteva da se osuđenom pregledaju džepovi. „Imaš čast,“ reče jedan od gospode drugom, „ja sam pregledao prethodnog“. Drugi egzekutor s poštovanjem gurnu ruku u K.-ov levi džep, pogleda svog kolegu, i klimnu glavom u znak negacije. U desnom džepu napipa parče papira. „Oho!“, povika, nadajući se da je pronašao neku novčanicu. No, ono što je pronašao, beše manje od novčanice. „Šta je to?“, upita njegov kolega začuđeno. „Ne znam“, promrlja egzekutor pokušavajući da razazna šta je na tom papiru napisano, „nešto je napisano ovde, ali nemam svetla, ne vidim“. „Evo ti šibice, pa pročitaj“. Zapaljena šibica bacala je svetlost na papir i na znatiželjna lica egzekutora. Na papiru dimenzija 5×5 pisalo je:

„Dragi izvršioци uzvišenog suda,
U momentu dok ovo čitate,
divan, veliki plamen guta vaš sistem.
Iskreno,

Jožef K.“